

hvervene vil holde sig underrettet om Erhvervenes Ønsker.

Tilvejebringelsen af et Beløb paa 40 Mill. Kr. til Tilbagebetaling af Statens Gæld til Nationalbanken har været Genstand for en meget indgaaende Drøftelse, og det har været nødvendigt herunder at paakalde alle Partiers Villie til Samvirken. Resultatet heraf er blevet, at det af Flertallet foreslaas, at Beløbet skaffes til Veje ved en ekstraordinær Beskatning i 2 Aar med 20 Mill. Kr. om Aaret, saaledes at Halvdelen af Beløbet tilvejebringes ved en Beskatning af en Række nærmere angivne Luksusvarer og Halvdelen ved en Afgift af alle skattepligtige Indkomster til Staten, medens Formueskatten er undtaget. De nærmere Bestemmelser findes angivet i Ændringsforslag Nr. 8.

For at sætte Finansministeren i Stand til at undgaa midlertidigt at optage Laan i Nationalbanken til Afholdelse af løbende Udgifter foreslaar Udvalget i Ændringsforslag Nr. 10 at give Finansministeren Bemyndigelse til at udstede Skatkammerbeviser, løbende i 3 eller 6 Maaneder, til et Beløb af højst 50 Mill. Kr.

Med Hensyn til Valutacentralen foreslaar Flertallet, at de herom gældende særlige Loves Gyldighed forlænges med den i Ændringsforslag Nr. 12 angivne Ændring, hvorefter Lovforslagets § 7 udgaar.

De i § 10 anførte almindelige Straffebestemmelser maa under Hensyn til de foreslaaede Ændringer anses for overflødige.

Et *Mindretal* (Piper og Schovelin) formaar ikke at se, at der ved den foreslaaede Ordnings Gennemførelse skabes betryggende Garantier for en *varig* Bedring af Landets Pengevæsen, og da en saadan paa et Tidspunkt, hvor den er tilvejebragt i saa at sige alle de os omgivende Lande, er saa meget mere paakrævet herhjemme, kan man ikke tilraade Forslagets Vedtagelse uden gennemgribende Ændringer. Den korte Tid, der har været Tinget levnet til denne vigtige Sags Behandling, har imidlertid, trods Tidens flittige Udnyttelse, været utilstrækkelig til at faa alle Enkelt-

heder underkastet den udtømmende Drøftelse, man fra vor Side maa anse for nødvendig, og Mindretallet har derfor maattet lade sig nøje med paa et Hovedpunkt at give Udtryk for Partiets Standpunkt i Sagen, nemlig med Hensyn til den Maade, hvorpaa Tilvejebringelsen af de 40 Mill. Kr., som udgør Statens Gæld til Nationalbanken i Anledning af dens Overtagelse af Præference-Aktier i Landmandsbanken, rettelig bør ske. I saa Henseende maa vi nemlig hævde, at den ene naturlige Vej at gaa er at lægge de Afgifter, som hertil er fornødne, paa *udenlandske Forbrugsartikler*, hvorimod en Forøgelse af den direkte Skattebyrde paa Indtægterne og en yderligere Beskatning af Varer, der, som Øl og visse Vine, er Genstand for indenlandsk Tilvirkning, i hvert Fald er ude af Stand til at paavirke Valutamarkedet i gunstig Retning. Skulde man fra vor Side kunne overvinde sin Modstand imod en Forhøjelse af en direkte Skat som Indkomstskatten, maatte Betingelsen i hvert Fald blive virkelig Imødekommen fra de andre Partiers Side overfor *vore* Skattesynspunkter. I Stedet herfor synes man fra Flertallets Side under Sagens Behandling mere og mere at have tabt selve Hovedformaalet med denne Valutalov af Sigte, saa at den nu kun alt for stærkt nærmer sig til væsentligst at blive en ny Skattelov, som oven i Købet paafører de Erhverv, man nu paa ny lader det gaa ud over, uforholdsmæssig Ulejlighed og Forretningstab.

Hvad Omsætningsafgiften af Motor-køretøjer angaar, saa bestaar denne jo allerede, fornyes blot, hvad der altsaa vil sige, at af de 20 Mill. Kr. *nye* Statsindtægter, man mener at fremskaffe, er de 4 Mill. Kr. ingen tilsvarende *Forøgelse* af de nuværende Statsindkomster — sikkert har man fra alle Sider regnet med denne Fornyelse uden Hensyn til Valutaspørgsmaalets Løsning.

En ny Skat paa *Vin* er vi saavel af toldtekniske som erhvervspolitiske Hensyn imod. Beskatningen forværrer den under III. 2 nævnte Efterbeskatning, ikke mindst fordi den omfatter selv *det mindste* Kvantum af de hos de anførte Per-